Kadife Kukla

Yavuz DEMİRKIRAN

Kadife Kukla

Yavuz DEMİRKIRAN

Kırmızı kadife koltukları olan sıcacık bir tiyatroda, Pip adında küçük bir kukla sahne arkasındaki ahşap bir kutuda yaşardı. Pip'in boyalı şeftali rengi bir yüzü, pembe yanakları ve iki kısa örgü yapılmış parlak kırmızı yün saçları vardı. Mor, turkuaz ve altın rengi karelerden yapılmış yamalı elbisesi yürürken hışırdardı. Her gösteriyi kanattan izlemeyi ve anlatabileceği hikâyeleri hayal etmeyi çok severdi.

Her gece Pip, sıcak sahne ışıkları altında oyuncuların provasını izlerdi. Seyircilerin gülüşlerini ve alkışlarını dinler, ahşap kalbi ışıltıyla dolu hissederdi. Gösterilerden sonra bir kaşık ve bir düğmeyle minik oyunlar prova ederdi. 'Bir gün,' diye fısıldardı, 'herkes için bir hikâye yazacağım.' İpleri, mutlu düşünceler gibi usulca üzerinde süzülürdü.

Yönetmen Dimitri uzun boylu ve biraz kamburdu; yuvarlak gözlükleri ve kıvrık bıyığı vardı. Pirinç düğmeli, koyu bordo kadife bir ceket giyer ve her zaman rulo yapılmış bir senaryo taşırdı. Gururlu ve tiyatral biriydi ama kalbi de yumuşaktı. 'İyi bir hikâye,' derdi sık sık, 'tiyatronun kalbidir.' Pip ona çok hayrandı.

Güneşli bir sabah, sahne görevlisi Lila tiyatroya seke seke girdi. Koyu kahverengi bir teni, kısa siyah kıvırcık saçları ve başına bağlanmış kırmızı bir bandanası vardı. Mavi tulumu ceplerle kaplıydı ve alet kemeri makaslarla ve kurdelelerle şıngırdıyordu. 'Günaydın, Pip!' diye cıvıldadı. 'Bu akşamki büyük gösteriye hazır mısın?' Pip başını salladı, gerçi ipleri heyecandan titriyordu.

Bütün gün tiyatro bir arı kovanı gibi vızıldadı. Oyuncular repliklerini çalıştı, Lila dekorları boyadı ve Pip koltukların tozunu aldı. Yönetmen Dimitri rulo senaryosu kolunun altında etrafta dolaştı, başını sallayıp mırıldandı. 'Bu akşam,' diye duyurdu, 'Ay'ın Kayıp Şapkası'nı sahneliyoruz. Muhteşem olacak!' Pip seyircilerin alkışladığını hayal etti ve içinde mutlu bir kıpırtı hissetti.

Gösteriden bir saat önce Yönetmen Dimitri kadife ceketine uzandı. Sonra ceplerini tekrar tekrar kontrol etti. Yüzü bembeyaz kesildi. 'Senaryom!' diye soludu. 'Kayboldu! Sayfalar uçup gitmiş olmalı!' Sahneyi, koltukları ve hatta patlamış mısır standını bile aradı. Ama senaryo hiçbir yerde yoktu.

Oyuncular endişeyle fısıldaşmaya başladı. 'Ne yapacağız?' diye sordu başrol hanım. 'Bütün o replikleri hatırlayamayız!' Lila yardıma koştu, sandalyelerin altına ve perdelerin arkasına baktı. Pip kutusundan izledi, ahşap dizleri birbirine vuruyordu. Seyirciler birazdan gelecekti ve tiyatro tedirgin, altüst olmuş bir yer gibi hissettiriyordu.

Yönetmen Dimitri bir sandığa çöktü, bıyığı sarkmıştı. 'Gösteri mahvoldu,' diye iç çekti. 'Anlatacak bir hikâyem yok.' Pip'in ipleri titredi. Bir hikâyesi vardı—cesur bir fare ve şarkı söyleyen bir yıldız hakkında kendi uydurduğu bir hikâye. Ama küçük bir kuklayı kim dinlerdi ki? Derin, titrek bir nefes aldı.

Lila Pip'in kutusunun yanına diz çöktü. 'Bir fikrin var gibi görünüyor,' dedi yumuşacık. Pip başını salladı. 'Bir hikâyem var,' diye fısıldadı. 'Yazılı değil ama kafamın içinde.' Lila geniş, çilli gülümsemesini gösterdi. 'O zaman paylaşalım,' dedi. 'Seyirciler bir hikâye bekliyor ve seninki tam da aradıkları olabilir.'

Yönetmen Dimitri şaşkınlıkla başını kaldırdı. 'Hikâyesi olan bir kukla mı?' Gözlüklerini düzeltti. Pip öne çıktı, yamalı elbisesi hışırdadı. 'Deneyebilirim,' dedi. Lila ellerini çırptı. 'Ona bir şans verelim!' Oyuncular merakla etrafına toplandı. Yönetmen yavaşça başını salladı. 'Pekâlâ, Pip. Sahne senin.'

Pip sahnenin ortasına yürüdü, ipleri kurdeleler gibi üzerinde süzülüyordu. Perde açıldı ve seyirciler arasındaki çocuklar şaşkınlıkla soludu—bir kukla hikâye anlatacaktı! Pip başladı: 'Bir zamanlar düşen bir yıldız bulan minik bir fare varmış.' Sesi küçük ama netti ve ahşap gözleri hayal gücüyle ışıldıyordu.

Pip, yıldızı gökyüzüne geri koymak isteyen fareyi anlattı. Tırmanışı ve şarkı söyleyişi canlandırdı ve seyirciler öne eğildi. Çocukların neşeli yüzleri sahne ışığında parlıyordu. Fare sonunda yıldızı evine fırlattığında, çocuklar ellerini çırpıp tezahürat yaptı. Pip'in kalbi ay kadar büyük hissetti.

Sahne arkasında Yönetmen Dimitri ağzı açık izledi. Sonra gülümsedi, sıcak ve gururlu bir gülümsemeyle. 'Başardı!' diye fısıldadı Lila'ya. 'Gösteriyi kendi yaratıcılığıyla kurtardı.' Lila yanağından mutlu bir gözyaşı sildi. 'Doğuştan hikâye anlatıcısı,' dedi. Oyuncular küçük kuklanın cesur kalbinden etkilenerek başlarını salladı.

Gösteriden sonra seyirciler arasındaki çocuklar sahneye koştu. 'Daha! Daha!' diye bağırdılar, ellerini çırparak. Bir çocuk küçük bir oyuncak kukla kaldırıp salladı. 'Bu şimdiye kadarki en güzel hikâyeydi!' Pip reverans yaptı, kırmızı örgüleri zıpladı. Çocukların desteği iplerini hafif ve sevinçle pır pır hissettirdi.

Yönetmen Dimitri öne çıktı ve Pip'in yanına diz çöktü. 'Sende bir yetenek var,' dedi nazikçe. 'Sana daha çok oyun yazmanda yardım edeceğime söz veriyorum. Hikâyelerinden koca bir defter yapacağız.' Pip'in ahşap gözleri kocaman açıldı. 'Gerçekten mi?' diye ciyakladı. 'Gerçekten,' dedi ve minik ahşap elini sıktı. Lila sevinçle bağırdı ve havaya bir kurdele fırlattı.

O günden sonra tiyatronun yeni bir yazarı oldu. Pip küçük kartlara hikâyeler karaladı ve Lila onları kurdeleyle birbirine bağlamasına yardım etti. Yönetmen Dimitri her birini okuyup gülümsedi. Seyirciler arasındaki çocuklar Pip'in bir sonraki masalını sabırsızlıkla bekleyerek tekrar tekrar geldi. Ve herkes öğrendi ki yaratıcılık, ne kadar küçük olursa olsun, büyük bir alkışı hak eder.